

Sygn. akt XII Ga 432/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Sędzia: SO Marta Kowalska

Sędzia: SO Beata Kozłowska-Sławęcka

Protokolant: st.sekr.sądowy Paweł Sztwiertnia

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o wydanie

na skutek apelacji wniesionej przez stronę powodową od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 6 marca 2014 r. sygn. akt IV GC 1453/13/S

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn.akt XII Ga 432/14

Uzasadnienie wyroku z dnia 19 grudnia 2014 r.

Strona powodowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. domagała się nakazania stronie pozwanej (...) SA w K. wydania znajdującego się w jej posiadaniu urządzenia filtrującego wodę na podstawie art. 222 k.c.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości za przyznaniem kosztów procesu, podnosząc iż nie posiada urządzenia, którego wydania domaga się strona powodowa.

W dniu 6 marca 2014 r. Sąd Rejonowy wydał wyrok, mocą którego oddalił powództwo w całości, zasądając od powoda na rzecz pozwanej koszty procesu. W oparciu o ustalone okoliczności Sąd przyjął brak udowodnienia, że strona pozwana jest w posiadaniu spornego urządzenia.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez stronę powodową, która domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa w całości, za przyznaniem kosztów procesu za obie instancje. Strona powodowa zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku polegający na niesłusznym przyjęciu, że strona pozwana nie jest w posiadaniu spornego urządzenia oraz naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na arbitralnym uznaniu zeznań świadka R. M. za w pełni wiarygodne w zakresie opróżnienia lokalu przez najemcę z wszelkich ruchomości oraz że spółka nie jest w posiadaniu urządzenia, podczas gdy zeznania te nie zasługują na wiarę i stoja w sprzeczności z

innymi dowodami oraz poprzez odmowę przymiotu wiarygodności zeznaniom świadka P. R. oraz M. C. w zakresie zatrzymania przez pozwaną spółkę ruchomości znajdujących się w restauracji na poczet czynszu oraz uznania, że nie zostały przez stronę powodową zgłoszone wnioski dowodowe na okoliczność zastosowania prawa zastawu na ruchomościach najemcy.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie za przyznaniem kosztów postępowania apelacyjnego przy wskazaniu na prawidłowość orzeczenia Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu. Zarzuty w niej podniesione nie mogą podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Zarzuty naruszenia prawa procesowego i poczynienia błędnych ustaleń faktycznych są w tym wypadku ściśle związane w istocie z oceną procesu weryfikacji okoliczności faktycznych miarodajnych dla końcowego rozstrzygnięcia oraz dowodów w kontekście art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. Apelacja zasadza się w istocie na forsowaniu przez stronę powodową innego stanu faktycznego, aniżeli ten, jaki został ustalony przez Sąd I instancji.

Ocena Sądu Rejonowego odnosząca się do podstaw do domagania się zapłaty od pozwanej należności dochodzonej pozwem zgodna jest z logiką i zasadami doświadczenia życiowego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2008 r. I ACa 953/07 Lex nr 466440, skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000 nr 17, poz. 655). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2012 r. I ACa 568/12). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r. I ACa 445/12). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie 17 maja 2012 r. I ACa 31/12). Sąd pierwszej instancji ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów, nie będzie zachowana wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także, gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebrany w sprawie materiałem dowodowym (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r. I ACa 285/12). Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. I UK 347/11). Tak procedował Sąd w niniejszej sprawie, stąd odmienny pogląd wyrażony w apelacji nie jest zasadny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. II

UK 154/09). W ocenie Sądu Okręgowego apelujący w niniejszej sprawie w żaden sposób nie podważył w apelacji korelujących z dowodami zebranymi w sprawie ustaleń faktycznych Sądu I instancji, który w sposób logiczny wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich przesłanek wysnuł swe wnioski oraz na jakich dowodach się oparł, co stanowi podstawę do przyjęcia tych ustaleń przez Sąd Okręgowy za własne. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie ocenił zebrany materiał dowodowy wnioskowany przez obie strony procesu. W postępowaniu granice procedowania zakreślają zarzuty, twierdzenia i dowody zgłoszone przez strony w miarodajnym momencie postępowania. Zgodnie z wyrażonymi w art. 3 k.p.c. oraz 232 k.p.c. zasadami to na stronach ciąży obowiązek wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz wskazania dowodów na stwierdzenie faktów, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. W niniejszym postępowaniu strona powodowa nie uczyniła zadość wskazanym wyżej powinnościom. Należy zatem uznać, iż w tym zakresie nie była w stanie skutecznie wykazać zasadności zgłoszonego żądania wydania ruchomości poprzez podniesienie zasadnych i podlegających uwzględnieniu twierdzeń i wniosków dowodowych. Z zebranego materiału dowodowego, tj. notatki policyjnej oraz zeznań R.M. nie wynika, by potwierdził on, że urządzenie znajdowało się w dniu 22 lipca się na terenie restauracji. P. R. zeznał jedynie, iż rozumiał sytuację w taki sposób, że pan M. potwierdził, że urządzenie znajduje się w lokalu i było to powodem, dla którego policja nie weszła do restauracji. Na dzień 22 lipca A. G. nadal posiadał klucze do lokalu. Brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka M., iż najemcy zdewastowali lokal po zakończeniu umowy i zabrali należące do nich ruchomości. Pismo przywoływane w apelacji nie wskazuje na to, jakie ruchomości objęte są prawem zastawu i czy wśród nich może znajdować się sporne urządzenie. Strona powodowa już w dacie wnoszenia pozwu знаła stanowisko strony pozwanej co do braku urządzenia filtrującego wodę, a należy przyjąć, iż najpóźniej posiadała te wiedzę w dniu doręczenia jej odpowiedzi na pozew. Zaniechała jednak aktywności procesowej skierowanej na udowodnienie, że urządzenie to jest jednak w posiadaniu strony pozwanej czy poprzez zgłoszenie wniosku o zabezpieczenie dowodu poprzez dokonanie oględzin lokalu, czy też poprzez wnioskowanie o przesłuchanie najemców lokalu w Hotelu (...). Należy wskazać, że formułę "późniejszej potrzeby" w rozumieniu instytucji prekluzji należy interpretować przy uwzględnieniu okoliczności (uwarunkowań) konkretnej sprawy. Realizacja bowiem uzasadnionego ze wszech miar wymagania koncentracji dowodów nie może iść tak daleko, aby nakładać na strony obowiązek przewidzenia wszystkich możliwych wariantów przebiegu sprawy i na tę ewentualność sformułować w pozwie czy odpowiedzi na pozew wszystkie twierdzenia, wnioski i zarzuty, które mogłyby mieć zastosowanie jedynie w prawdopodobnym jej przebiegu. Taki wymóg byłby oczywiście nieracjonalny i odczytanie takiej jego treści z przepisów regulujących instytucję prekluzji jest nieuzasadnione. W przepisach tych chodzi bowiem o potrzebę powołania dowodów, która, mimo starannego prowadzenia sprawy przez strony, może pojawić się w toku dynamicznie przebiegającego procesu później, aniżeli w pozwie czy, odpowiednio, w odpowiedzi na pozew (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2006 r. V CSK 243/06). O tym, czy zaistniała potrzeba późniejszego zgłoszenia wniosków dowodowych czy zarzutów, decydują okoliczności i uwarunkowania związane z tokiem konkretnej sprawy. W niniejszym postępowaniu strona powodowa wnioski takie winna była zgłosić w momencie, w którym wiedzę o stanowisku strony pozwanej powzięła.

Zgodnie z dyspozycją art. 382 k.p.c. sąd II instancji orzeka na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy i wyrok sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach faktycznych i prawnych (orzeczenie SN z dnia 26 kwietnia 1935 r., C III 473/34). Sąd drugiej instancji może ponownie przeprowadzić dowody przeprowadzone w pierwszej instancji, może również podzielić ustalenia sądu pierwszej instancji i przyjąć je za podstawę własnego orzeczenia. Może także przeprowadzić nowe dowody (wyrok SN z dnia 8 lutego 2000 r., II UKN 385/99). Sąd Okręgowy podzielił ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji.

Nie może uchodzić z pola widzenia, że w niniejszym postępowaniu wyższa staranność jaka wymagana jest w stosunkach gospodarczych przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru prowadzonej działalności (art. 355 § 2 k.c.) znajduje swoje przełożenie na reguły proceduralne. Należyta staranność przedsiębiorcy określana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej przez niego działalności gospodarczej uzasadnia bowiem zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa i następstw z niego wynikających (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 08 marca 2006 r. I ACa 1018/09).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na zasadzie art. 385 k.p.c. o kosztach orzekając stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

s.ref. SSR A. Juskiewicz